metafora

DOMOV ZTRACENÝCH PTÁČAT

Tajemství z války
se prolíná se současností.
Příběh o ztrátě, naději a odvaze
znovu milovat.

KITTY JOHNSON

Přeložila Dana Chodilová

Ukázka z knihy:

„Já myslel, že tu bude výhled na moře, ale kdepak, co? Moře je kdesi v háji. Je to tu pustina."

To bylo přesně ono. Jasný příklad propasti mezi nimi dvěma. Elise sice neměla energii ani nadšení na zkoumání slaných mokřadů, ale přesto dokázala ocenit jejich krásu. Kdežto Robbie je bral jako pustinu a nudu. Elise měla sto chutí navrhnout, aby odnesli ještě nevybalené kufry do auta a rozjeli se zpátky domů do Hampsteadu.

Zanedlouho však byla moc ráda, že nic takového nenavrhla. Protože kdyby odjeli domů, kdyby nestrávili tu deštivou půlhodinu na výstavě v komunitním středisku, nikdy by neviděla tu fotografii.

Fotografii, která znamenala začátek všeho.

„Kitty Johnson v pohnutém příběhu nabízí působivý popis žalu a ztráty, způsobů, jak na ni postavy reagují a jak znovu nacházejí sílu a smysl života. Román Domov ztracených ptáčat *upoutá čtenáře citovým obsahem, dějovými zvraty a popisy drsné krásy slaných mokřadů v jejich neustálých proměnách."*

- Historical Novel Society

„Domov ztracených ptáčat *oplývá nejen válečnou historií s pečlivě vykreslenými detaily, ale je to i nádherně napsaný román, který zachycuje sílu a nezdolnost žen napříč generacemi. Jedinečný příběh o umění, ztrátě a tichém kouzlu druhých šancí, který čtenáře zaručeně uchvátí."*

- Jane Healey, bestsellerová autorka knihy *The Women of Arlington Hall*

„Laskavý a sugestivní román o lásce, rodině a lidských rozhodnutích. Zaujala mě nejen nádherná příroda Norfolku, ale i válečný rozměr příběhu. Báječné čtení!"

- Rachel Hore, autorka bestsellerů

„Lyrický román Kitty Johnson prozkoumává hlubiny žalu a zklamání stejně jako spásnou moc lásky. Hladce střídá obě časové roviny příběhů silných žen, spojených s jedním domem. Dojemný a povznášející příběh jako stvořený pro knižní kluby."

- Anita Abriel, autorka mezinárodního bestselleru *American Housewife*

KITTY JOHNSON

DOMOV

ZTRACENÝCH PTÁČAT

Přeložila Dana Chodilová

metafora

WHERE THE SEA LAVENDER GROWS
copyright © 2026 by Margaret Johnson
Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA
Translation © Dana Chodilová, 2026
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8638-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-8637-2 (pdf)
ISBN 978-80-247-2151-4 (print)

1

RUTH

2006

Zněla hudba, Chopinovo nokturno. Ruth ležela se zavřenýma očima, v duchu se přenesla do tetina pařížského bytu. Teta Sabine se skláněla nad klávesami piána, světlovlasá hlava se jí pohupovala, ve tváři jí cukalo jako králíkovi, jak se snažila zdůraznit jednotlivé tóny. Lilias seděla na elegantní bílé pohovce, tak blízko, až Ruth cítila, jak se sestřino tělo chvěje potlačovaným smíchem. Matka se v křesle naproti maličko kabonila, dobře si uvědomovala jejich muka.

„Dobré ráno, Ruth," přerušil najednou vzpomínku veselý hlas. Zahnal Sabine i její cukající tvář a vrátil Ruth do současnosti – do jejího pokoje v pečovatelském domě Rose Lodge.

„Dneska vypadáte vesele." Heather, jedna z ošetřovatelek, Rutina oblíbená.

„Ta hudba mi připomněla, jak jsme před první válkou navštívily mou tetu v Paříži."

„Je příjemná, že?“ přisvědčila Heather. „Ale někteří tu mají radši zpěv. Třeba tu písničku o bílých doverských útesech od Very Lynnové.“

Ruth se zamračila. Nešlo jí do hlavy, proč by někdo chtěl poslouchat hudbu z těch strašných, příšerných let druhé světové války.

Heather si všimla, jak se tváří. „Zase vás bolí kyčel, je to tak, moje milá? Tumáte, vezměte si léky a pak se vám postaráme o snídani.“

Snídaně Ruth připomněla tyrkysovou kuchyni v domě Na Blatech. Vůni, která se linula každým pokojem, když Lilias upekla chleba. Ale ten dům už pro ni neexistoval. Ani drahá Lilias.

Heather roztáhla závěsy, ale vrátila se zas k Rutině posteli. Zamračila se, když si všimla slz v jejích očích.

„Ale ale, copak je to?“ zeptala se a uchopila Rutinu zkroucenou ruku do svých.

Ruth zamrkala, slzy se jí roztekly po tvářích. Heather se natáhla, aby je setřela, a Ruth neušlo, že se ošetřovatelce na ruce zableskl diamantový prsten.

„Ten jste včera neměla,“ podivila se. „Že ne?“

Heather se zaculila. „Neměla. Máte postřeh.“

„Kdo je ten šťastný nebo šťastná?“

Heather se zasmála. „To je jedna z mnoha věcí, které mám na vás ráda, Ruth. Jak jste pokroková. Málokoho by napadlo, že bych se mohla zasnoubit se ženou.“

„My ze staré školy nejsme všichni úzkoprsí a bigotní. Na dnešní době toho dost neschvaluju, ale ten nový pohled na partnerství, to je dobrá věc. I když to samozřejmě zdaleka nestačí.“

Heather se na ni usmála. „Mám snoubence. Karla. Chodíme spolu už dva roky. Moje dcera ho má moc ráda.“

„To je dobře.“

„To je. Kdyby si ho neoblíbila, nic takového by se nestalo. Dcerka má pro mě vždycky přednost. Postarala jsem se, aby to Karl od začátku věděl. Tak, a co vám můžu přinést k jídlu?“

Ruth ji však neslyšela. Myslela na jiné dítě. Na dítě, které je navěky ztracené.

„Ruth?“ pobídla ji Heather. „Copak je? Už zase pláčete.“

Ruth se natáhla a pevně stiskla Heather ruku, prsten s diamantem se jí zaryl do kostnatých prstů. „Dávejte na svou holčičku dobrý pozor, ano?“ řekla naléhavě. „Nedopusťte, aby se jí něco stalo.“

Heather pohladila starou ženu po vlasech. „Žádné strachy, o to se postarám. Tak, a co kdybyste si na tu snídani zašla do jídelny za ostatními?“

ELISE

2006

Jakmile se Elise dozvěděla, že práci získala, zavolala babičce a sdělila jí tu dobrou zprávu.

„Páni, Elise!“ radovala se babička. „To je fantastické! Já věděla, že to tak dopadne. To místo je pro tebe jako dělané.“

Byl to zvláštní projekt. Sylvia Hammondová, americká podnikatelka, koupila nemovitost na pobřeží Severního Norfolku se záměrem proměnit ji v turistický cíl. Dům dříve vlastnila jistá umělkyně, Lilias Carter-Brownová, která pokryla zdi nástěnnými malbami a vyzdobila i dveřní a okenní rámy. Od druhé světové války se tam nic nezměnilo. Ten projekt byl pro Elise, uznávanou malířku s kvalifikací a zkušenostmi v restaurátorství, přesně to pravé. Až na to, že víc než šest měsíců nebyla schopna přiložit štětec k plátnu. A na to, že nemohla pořádně spát a že jí ráno trvalo věky, než sebrala energii a vstala z postele.

Elise se o těch pochybnostech nezmínila, nechtěla babičce kazit radost. To ona ji na tu práci upozornila a spolu s Robbiem,

Elisiným manželem, ji přesvědčila, ať o ni usiluje. Aspoň si to oba mysleli, protože babička ani Robbie neznali pravý důvod, proč se rozhodla toho konkurzu zúčastnit.

„Víš, že by z tebe byl Charlie nadšený, viď?“ zeptala se babička tiše a Elise hned vstoupily do očí slzy.

„Být tu Charlie, tak do toho nejdu.“

Ta slova z ní vyšla hořce. Slyšela, jak si babička povzdechla.

„Já vím, že ne. Jenomže, moje milá, nesmíš to brát, jako že ho nějak zrazuješ, když tu práci přijmeš. Nikdo nemůže říct, žes pro toho chlapečka netruchlila. Že pořád netruchlíš. Poslyš, nechceš se sejít? Právě jsem se chystala za nonnou, ale můžu sednout na vlak a přijet za tebou. Do toho pečovatelského domu zajdu až pak.“

Lákalo ji říct ano. Jenže po tom, co Charlie umřel, se za ní babička najezdila vlakem mezi Sussexem a Londýnem až až. „Ne, to není třeba. Nonna tě bude čekat, aby s tebou mohla probrat plány na tu oslavu.“

Elisina prababička měla za pár měsíců oslavit stovku. Charlie se na tu oslavu moc těšil, ale nestihl ji o půl roku.

„To ano,“ souhlasila babička. „Pokaždé, když spolu mluvíme, jsou ty plány složitější a složitější. Už jsem ti říkala, že chce vypustit bílé holubice? A dort s obrázkem Freda Astaira a Ginger Rogersové?“

Nonna odjakživa milovala staré muzikály se spoustou tance, ale nad těmi holubicemi se musela Elise usmát.

„A pravda je,“ pokračovala babička, „že si to nakonec stejně ani neužije. Víš, jak ráda na všem hledá chyby. Ale to nevadí. Má Robbie radost, že jsi tu práci dostala?“

„Myslím, že ano,“ přisvědčila Elise, i když si tím ve skutečnosti nebyla úplně jistá. Což bylo divné, protože sám navrhl, že navštíví Severní Norfolk, poté co jí babička ukázala ten inzerát.

„Neškodilo by tam zajet a omrknout to, co říkáš?“ nadhodil tehdy. „Dáme si na chvíli oddech a ty si to tam prohlídneš. A i kdyby ses rozhodla, že to není práce pro tebe, v Severním Norfolku jsme ještě nebyli, ne? Jistě je tam krásně.“

Elise věděla, že se Robbie snaží chovat optimisticky, vylepšit to, co se za uplynulý půlrok stalo dost ubohou podobou manželství. A tak souhlasila. Protože to restaurování obrazů a nástěnných maleb vážně působilo jako úžasná příležitost. Elise jenom připadalo, že jet někam, kde Charlie nikdy nebyl – a už nikdy nebude – je vyložená *zrada*.

„Ale podle mě si neumí představit, že by sám žil nebo pracoval v Norfolku,“ řekla teď babičce.

„Ne, podle mě taky ne,“ souhlasila babička. „Robbie je jednoznačně městský typ. Ale tobě by se to možná líbilo, zlato.“

Elise promluvila sebejistěji, než se cítila. „To určitě,“ potvrdila. „Každopádně ode mě nonnu pozdravuj, ano?“

„To budu. Ahoj, zlato.“

Elise odložila telefon a nepřítomně hleděla do zahrady, pořád myslela na svou výpravu do Norfolku s Robbiem. Vydali se tam, aby to místo vstřebala, pocítila ho, zjistila, jestli si dovede představit, že by tam několik měsíců pracovala. Zpočátku, když dorazili do Selkey-on-Sea, to tak nevypadalo.

Jejich pokoj v hostinci měl balkon s výhledem na slané mokřady. Jak tak stála vedle Robbieho a hleděla ven, viděla, že je to překrásná krajina. Bažiny se táhly až k pruhu moře v dálce, poseté lagunami a protkané potůčky, zbarvené trávou a nízkým porostem. Kolem poletovali černobílí mořští ptáci – Londýňanům jako oni neznámí – a vydávali žalostný pokřik, který přesně odpovídal její náladě. Ano, byla to krása, ale Elisino srdce a duše byly moc rozbolavělé na to, aby přijaly krásu jakéhokoli druhu, a tak za chvíli z balkonu odešla a vrátila se dovnitř.

„Je mi to líto," řekl Robbie, který přišel za ní. Elise vzhlédla a snažila se mu číst ve tváři.

„Co?" Ráda by si myslela, že se jí omlouvá za všechna ta nevysvětlená zmizení po Charlieho smrti, za svou naprostou neschopnost bavit se o synovi, až to působilo, že už na něj zapomněl. Ale za tohle se jí neomlouval.

„Já myslel, že tu bude výhled na moře, ale kdepak, co? Moře je kdesi v háji. Je to tu pustina."

To bylo přesně ono. Jasný příklad propasti mezi nimi dvěma. Elise sice neměla energii ani nadšení na zkoumání slaných mokřadů, ale přesto dokázala ocenit jejich krásu. Kdežto Robbie je bral jako pustinu a nudu. Elise měla sto chutí navrhnout, aby odnesli ještě nevybalené kufry do auta a rozjeli se zpátky domů do Hampsteadu.

Zanedlouho však byla moc ráda, že nic takového nenavrhla. Protože kdyby odjeli domů, kdyby nestrávili tu deštivou půlhodinu na výstavě v komunitním středisku, nikdy by neviděla tu fotografii.

Fotografii, která znamenala začátek všeho.

Robbieho nadšení, s nímž podporoval její žádost o práci, jako by vyprchalo, když ji po úspěšném pohovoru vezl do Severního Norfolku s kufry a pracovními nástroji. „Skoro teď lituju, že jsem tě do toho tak nutil," poznamenal, zatímco projížděl po úzkých venkovských cestách.

„No, já jsem ráda, žes to udělal. Prospěje mi, když se zaměřím na něco jiného."

Nesvěřila se mu, že to „něco jiného" je její intenzivní potřeba zjistit něco víc o fotografii chlapce evakuovaného za války do

Selkey-on-Sea, ne restaurátorská práce, do které se má pustit v domě Na Blatech.

Když Robbiemu onoho deštivého sobotního odpoledne tu fotografii na výstavě ukázala, zdráhal se uznat, jak moc se ten evakuovaný chlapec podobá Charliemu. Kdyby zjistil, že snímek je jediný důvod, proč sem Elise přijela, asi by nabyl přesvědčení, že jí přeskočilo.

A možná trochu ano. Protože když to člověk vezme logicky, co záleží na tom, že nějaký evakuovaný chlapec připomínal Charlieho? Lidé mívají dvojníky, to je známo. A fotografie byla maličká. Elise jí přikládala význam, jaký neměla, protože jaký význam by mohla mít? Ten snímek ji sem však táhl jako magnet. Přiměl ji jít do té žádosti o práci a do pohovoru naplno.

Bývaly doby, kdy Elise svěřovala Robbiemu všechno – všechny svoje myšlenky a pocity, své nejniternější touhy, své sny. On jí to oplácel, nebo si to aspoň myslela. Ale od té doby, co přišli o Charlieho, se to změnilo. Smutek je od sebe vzdálil, místo aby je sblížil. Slova moc ubližovala, a tak se Elise uchýlila k mlčení, které se brzy stalo zvykem. Ani teď, když měli být odloučení celé týdny – ne-li měsíce – ji pořádně nenapadalo, co by měla manželovi říct. Ale jakmile dorazili do Selkey-on-Sea a Robbie zaparkoval před domem Na Blatech, chtěla se o něco pokusit.

Brána k domu byla zavřená, neviděli, co se skrývá za ní. „Podle mě tam budou jiřiny," zauvažovala. „Veliké jiřiny se špičatými okvětními lístky a taky růže. A sad a zeleninové políčko."

Ta představa byla tak intenzivní, že Elise v duchu přímo viděla úhledné řádky. Tyče svázané provázkem jako týpí, po kterých se plazí popínavé fazole. Vůně hrášku ve vzduchu. Růžová jablíčka, skoro zralá ke sklizni.

Ale pak Robbie otevřel bránu a Elise hlasitě zalapala po dechu nad tím, jak moc se skutečnost lišila od její představy.

„Podle mě to už je hezkých pár let, co tu mohlo být něco jako zeleninová zahrádka," poznamenal Robbie suše.

Měl pravdu. Okolí domu bylo hustě zarostlé plevelem. Všude vysoké bodláky, kopřivy, pampelišky a tráva. Někdo se mezi nimi pokusil proklestit cestu k předním dveřím, ale s trochou fantazie si člověk dovedl představit, jak plevel v noci znovu pohlcuje cestičku a uvězní ho v domě jako v nějaké strašidelné pohádce.

Zatímco tam stála a cítila se ohromená a zklamaná, zatoulala se pohledem doleva ke shluku polozřícených budov na konci další plevelem zarostlé cestičky. Slepice. Někdo tu kdysi choval slepice. Tím si byla jistá.

„Jdeš?" pobídl ji Robbie a Elise potlačila vidinu kvokání a klování a teplých opeřených těl a zamířila za ním ke dveřím.

Robbie použil klepadlo a Elise se nadechla sladké vůně zimolezu, který se plazil po zchátralých laťkových mřížích. Prohlédla si křemenem obložené stěny domku. Cestou sem míjeli podobné stavby, tohle tradiční provedení bylo hezké, černé a šedé kameny se leskly ve slunečním světle. Soudě podle zvuků vycházejících z domu – bušení kladiva a mezi tím hukot elektrického nářadí – se uvnitř zřejmě děly nějaké modernější řemeslné práce. Robbieho bušení zůstávalo bez odezvy.

„Já myslím, že tě neslyšeli."

Robbie zaklepal znovu, tentokrát důrazněji. Nečekal a zahučel: „Podívám se dozadu." S těmi slovy zmizel.

Proto u toho nebyl, když bušení ustalo, zevnitř se ozvaly kroky a dveře se otevřely.

Vyhlédl z nich mohutný světlovlasý muž v krátkých kalhotách a tričku a mile se usmál. „Vy budete Elise."

Sylvia říkala, že v domě bude truhlář a pustí ji dovnitř. Elise jeho úsměv opětovala. „Ano. A vy Sam?"

Potřásl si s ní rukou. „To jsem já. Doufám, že jste tu nečekala dlouho? Pracoval jsem v zadním pokoji. Pojďte dál. Měla jste dobrou cestu?“

„Ano, děkuju.“ Elise se ohlédla přes rameno, ale po Robbiem nebylo ani vidu ani slechu. „Můj manžel se šel podívat dozadu.“

„Nedostane se daleko. Zadní zahrada je ještě větší džungle než tady vpředu. Necháme mu otevřené dveře. Pojďte dál. Uvařím čaj.“

Později, když Elise vzpomínala na své první setkání se Samem, připadalo jí to jako změť snímků a videozáběrů, to vše jí splývalo s prvními dojmy z domu Na Blatech. Samova vysoká nahrbená postava, když ji vedl nízkými dveřmi do kuchyně. Pahýl červené tužky, kterou měl zastrčenou za uchem. Kuchyně – ošuntělá, ale útulná, slunce linoucí se dovnitř oknem se sloupky, měnící terakotovou podlahu v měď, zdůrazňující vybledlou tyrkysovou barvu na zdech.

Sam se usmíval a povídal, vysvětlil Elise, že žije o kousek dál po pobřeží v Cromeru. Ona se mu svěřila, že nikdy nežila u moře, ale vždycky to chtěla, a přitom vnímala pocit domova. Štěstí a ruch. Domácí džem, dušené maso, koláče. Teplo sálající z domu i ze Sama. Přistihla se, že vydechla vzduch, o kterém ani nevěděla, že ho zadržovala, a uvolnila se v ramenou.

A pak se objevil zrudlý a zpocený Robbie. Popošel k Samovi s napřaženou rukou, ale ještě předtím střelil po Elise naštvaným pohledem, který jasně říkal: *Proč jsi na mě nezavolala, že jdeš dovnitř?*

Sam nalil čaj a přisunul k nim mléko a cukr, aby si mohli posloužit. „Tak co, už jste někdy byli v tomhle koutě světa?“

„Zajeli jsme sem pár týdnů předtím, než jsi zažádala o tu práci, viď, Elise?“ Robbie při řeči přejížděl pohledem po pokoji, pohrdavě si prohlížel hluboký obdélníkový dřez a zchátralé skříňky, od pohledu vratký stůl pod oknem s vázou řezaných květin a pozůstatky něčí snídaně.

„Prohlédnout si to? Takže se vám tu tehdy líbilo?“

Otázka byla adresována Elise, ale Robbie odpověděl za ni. „No, moje gusto to zrovna není – ta spousta bahna a pusté mokřiny –, ale tobě se tu líbilo, viď, El? Jenom škoda, že jsme se nedostali sem a neprohlédli si dům. Vypadá, že potřebuje hromadu práce, než se dá dohromady.“

„Ale viděla jsem videa, co natočila Sylvia,“ ozvala se Elise, které bylo z Robbieho odsudku trapně.

Pohovor se konal online, Sylvia to vysvětlila zdravotními problémy svého manžela.

„Jakmile jsem viděla ty nástěnné malby, věděla jsem, že dům musím mít,“ řekla tehdy. „Nesnesla jsem představu, že by je někdo přemaloval a byly navždycky ztracené. Nehledala jsem další podnikatelskou příležitost – bůh ví, že už tak jich mám dost –, ale vážně si myslím, že projekt Na Blatech přiláká davy lidí, až to bude všechno hotové. A jsem přesvědčená, že vy a Sam jste ti praví, kdo to dokáže.“

Sylvia pak dlouze mluvila o Samovi – na dřevo je génius, má přehled a fantazii – a Elise teď napadlo, jak asi popsala ji Samovi.

„Až vypijete čaj, pořádně vás tu provedu, jestli chcete,“ nabídl se.

Elise se podívala na Robbieho. „Možná později. Až se zabydlím. Pokud to nevadí?“

„Jistě, v pořádku. Jsem tu až do pěti. Ukážu vám, kde budete spát.“

„Díky.“

Sam odložil hrnek s čajem a odvedl je na chodbu.

„Je to tady bezpečné, že ano?“ zeptal se Robbie. „Žádná houba ve dřevě? Nečeká mě telefonát, že moje žena propadla podlahou a zlomila si nohu?“

Elise byla najednou ráda, že Samovi navrhla, ať tu exkurzi po domě odloží. Robbie o ní často nemluvil jako o „svojí ženě“, obyčejně ji nazýval jménem. To, že to teď udělal, na ni působilo, jako by zvedl ceduli s nápisem: *Ruce pryč, ta je moje!* Bylo to trapné. A taky trochu urážlivé. Sam byl přitažlivý, to ano, ale ona rozhodně neměla v plánu si tady s někým něco začínat. Robbie by to měl vědět.

Sam nasměroval svou odpověď k ní, ne k němu. „Nemáte důvod se bát. Váš pokoj a taky kuchyně a koupelna jsou v pořádku. Je to docela prosté, jak jste ostatně viděli, ale úplně bezpečné a funkční. Tohle je váš pokoj, přímo vpředu. Bohužel je tam jen jedna postel.“

„To nevadí, Robbie se stejně musí vrátit. Viď, Robbie?“

Podíval se na hodinky. „Ano. Hned ráno mám důležitou schůzi. Budu muset brzo vyrazit.“

Sam přikývl. „Dobře. No, rád jsem vás poznal. Až budete mít zájem o tu exkurzi, Elise, tak přijďte.“ A s těmi slovy oddusal zpátky dolů a nechal Elise s Robbiem o samotě.

Robbie přešel k oknu. „Vypadá trochu…“

„Jak? Mně připadal moc přátelský.“

„Právě to mi dělá starosti.“

Povzdechla si. A spolkla podrážděnou odpověď.

„A viděla jsi, v jakém stavu je kuchyň?“ pokračoval Robbie. „Jseš si jistá, že se tu chceš pohřbít? Víš, nemusíš to dělat.“

Posadil se vedle ní na postel, jeho stehno se dotýkalo jejího, a odsunul jí vlasy z tváře. „Můžeš si to rozmyslet. Řekni jim, že jsi udělala chybu.“ Políbil ji na krk, tam, kde jí odsunul vlasy. „Vrať se se mnou domů.“

Nepatrně se od něj odtáhla. „Ale já si nemyslím, že jsem udělala chybu. Vlastně," putovala pohledem po pokoji, vnímala nefritovou zeleň stěn, hezký vzorovaný koberec, toaletní stolek, který někdo natřel na bílo, „si myslím, že se mi tady bude líbit. Že mi to prospěje. Přesně jak jsi říkal."

Robbie si povzdechl. „To jsem řekl, že?"

Usmála se. „Řekl. Děkuju ti."

„Za co?"

„Žes na mě myslel."

Vzal ji za ruku. „Samozřejmě. Jsi přece moje žena."

Zase to slovo. Netušila, proč si dnes najednou připadá, jako by byla Robbieho majetek, zatímco jindy to slovo jen popisovalo jejich vztah.

Zvedla se. „Přineseme moje věci z auta?"

„Chceš se mě už zbavit?"

„Neblázni. Jestli chceš, najíme se v hospodě, než pojedeš. Nebo si tam třeba pronajmeme pokoj na noc."

Ušklíbl se. „Nechce se mi vstávat se slepicemi, abych stihl tu schůzi. A to jejich jídlo mě posledně moc nenadchlo, když jsme tu byli, tebe ano? Ne, radši pojedu. Nedej na to, co říkám. Prostě mi budeš chybět, to je celé."

„Ty mně taky budeš chybět," opáčila, ale když ho vyprovodila a vrátila se do domu, uvažovala, jestli je to vážně pravda. Jestli pro ni nebude spíš úleva, že se ocitnou načas od sebe. Ta vzdálenost možná pomůže jejich vztah urovnat.

Na chodbě se objevil Sam, až se lekla. „Pardon, nechtěl jsem vás vyplašit. To dělají ty moje tiché okované pracovní boty."

Vtipkoval, ale Elise to nevadilo.

„Promiňte. Sám brzo zjistíte, že jsem dost často duchem nepřítomná."

„To je výsada umělců. Teď už se na tu prohlídku cítíte?"

Kromě kuchyně byly dole tři místnosti.

Sam ji zavedl do té první, v přední části domu. „Tohle podle mě býval hlavní salon – víte, když měla rodina hosty."

Elise ten pokoj viděla na videu, které jí předvedla Sylvia, ale bylo to něco úplně jiného, když v něm skutečně stála a s potěšením se rozhlížela, dívala se na krb obložený zelenými kachly a na arkýřové okno se sedátkem. Na vybledlé tapety v pruské modři se vzorem ve stylu art-deco. Šla si je pohladit, jako by jí prsty mohly něco prozradit o rodině, která si je sem nechala nalepit.

„Mám pocit, že ta stará paní, co tu žila, než to Sylvia koupila, využívala jen pár pokojů," řekl Sam.

„Rozhodně to vypadá, že se tu desítky let nic nezměnilo," souhlasila Elise a dívala se na odřený koberec, který pokrýval většinu podlahy. „Ale pořád je to hezké."

Přešla k okennímu sedátku a posadila se. Obrátila se do pokoje a napadlo ji, co asi kdysi bývalo na poličkách kolem krbu. Knihy? Nějaké drobnůstky? Dům musel být přes dvě stě let starý, tento pokoj používaly celé generace lidí. Za tu dobu se odehrály dvě světové války. A jistě spousta porodů a spousta úmrtí.

„Jak vidíte, v tomhle pokoji žádné nástěnné malby nejsou," řekl Sam. „Ale jsou tu krásně vyzdobené dveře a okenice." Natáhl se, zavřel dveře a Elise vyjekla nadšením, když na nich uviděla trompe l'oeil, iluzivní malbu zahrady.

„No teda," hlesla a obdivovala, jak se umělkyni podařilo vytvořit iluzi prostoru a světla. „To je nádhera."

Sam se usmál. „Tohle vám Sylvia neukázala? Tenhle dům je plný překvapení."

„Myslíte si, že takhle zahrada kdysi vypadala?"

„Řekl bych, že ano."

„Je přesně taková, jak jsem si ji představovala." Přistoupila blíž, aby si mohla dílo prohlédnout pořádně, prozkoumat, v jakém je

stavu. Malba se na některých místech odlupovala a bylo tam pár ošoupaných míst, kde se dveře odřely o nábytek, ale celkem vzato nebyla ve špatném stavu.

Sam mezitím u okna otvíral okenice, aby jí předvedl dekoraci. „Ty jsou v horším stavu než dveře. Asi se na nich podepsala vlhkost. Budou se muset nahradit. Ale můžete si je vyfotografovat, než je vytvoříte znova."

Elise se na to dívala, ale místo vybledlého vzoru na okenicích ji upoutala Samova ruka. S leknutím si uvědomila, že mu chybí prst.

„Nehoda s pásovou pilou, když jsem byl učeň," vysvětlil, když si všiml, kam se dívá.

„To je mi líto." Cítila se rozpačitě z toho, že ji přistihl.

„Co?" zeptal se zlehka. „Že jsem přišel o prst, nebo že jste si toho všimla?" Natáhl ruku dlaní dolů, aby se mohla podívat, a Elise viděla, že mu chybí prostředníček. Ukazováček měl trochu zkřivený, aby to kompenzoval a vyplnil tu mezeru.

„Lidé si toho většinou ani nevšimnou," poznamenal a složil okenici zpátky ke zdi. „Ale vám jako umělkyni zřejmě nic neujde."

Natáhl se, aby vyzkoušel pevnost dřevěné garnýže nad rámem okna, a svaly na zádech se mu pod tričkem napjaly. Elise měla zničehonic pocit, jako by byl v pokoji s nimi ještě někdo, jako by se ještě někdo přes její rameno taky díval na Sama. Ohlédla se. Nikdo tam samozřejmě nebyl, ale vlasy v zátylku se jí zježily a nějak se nemohla zbavit pocitu, že ji někdo pozoruje.

Sam se na ni zvědavě podíval. „Není to tak odpudivé, doufám? Ten můj prst?"

„To vůbec ne," vyhrkla a zhrozila se, že by si její reakci mohl špatně vyložit. „Jenom mě napadlo, jestli to nějak ovlivňuje vaši práci."

Zavrtěl hlavou. „Ne, už je to dávno, zvykl jsem si. Půjdeme dál?“

Další pokoj byla jídelna. Vešli a Elise hlasitě zalapala po dechu, malby na všech čtyřech stěnách jí doslova učarovaly. Všechny znázorňovaly slané mokřady a moře a byly tak živé, až málem čekala, že po stěně přeletí některý z těch černobílých ptáků s dlouhými oranžovými zobáky, které s Robbiem viděli cestou z hotelu.

„To je úchvatné,“ vydechla.

„A až to zrestaurujete, bude to ještě krásnější. Napadlo mě, že by se hodilo pouštět tu nahrávky zpěvu místního ptactva.“

„To vážně ano.“

Poslední pokoj se nacházel v zadní části domu.

„Opatrně,“ varoval ji, když tam došli. „Mohla byste se snadno propadnout podlahou, jak se bál váš manžel. Zrovna ji tu vyměňuju.“

Sam, který věděl, kam je bezpečné šlápnout, vešel do pokoje, zatímco Elise opatrně nahlížela dovnitř ode dveří. Byla tam velká okna táhnoucí se skoro po celé délce zdi vzadu, s výhledem na neprořezávané stromy a keře a bodláky, tisknoucí se přímo na sklo.

„Kdy přijde někdo dát do pořádku tu zahradu?“

„To nevím. Ale možná se neudržím a pustím se do toho sám, pokud brzy nedorazí. Tenhle pokoj jistě býval zalitý světlem. Podle mě se kdysi používal jako ateliér.“

„Proč si to myslíte?“ zeptala se Elise a fantazie jí už předložila vůně olejových barev, terpentýnu a lněného oleje.

Ukázal na hraničku shnilých prken v rohu místnosti. „Na zemi byly cákance od barev. A ne takových jako po malování.“

„Zajímalo by mě, jestli Sylvia něco ví o minulosti domu.“

„To netuším. Mně nic neřekla. Budeme se jí muset zeptat, až se jí konečně podaří přiletět. Ale myslím, že v takhle velké vesnici se něco dozvíme i od jiných.“

Elise si najednou vzpomněla na fotografii. „Viděl jste tu výstavu, co tu byla před pár měsíci? Byla věnovaná vesnici za druhé světové války."

Sam zavrtěl hlavou. „Neviděl, ne. Tehdy jsem pracoval v Cromeru. Byla dobrá?"

„Ano. Zvlášť mě zasáhla jedna fotografie."

„Co na ní bylo?"

Odmlčela se a přiměla se promluvit normálním, konverzačním tónem. „Evakuovaný chlapec. Bylo na něm něco zvláštního, ten jeho výraz. Chtěla jsem se o něm dozvědět něco víc." Znovu zaváhala, chystala se pokračovat, ale usoudila, že na to ještě není připravená. „Ale vyfotila jsem si ji. Mám to ve fotoaparátu."

„To mi budete muset ukázat," řekl. „Škoda, že jsem tu výstavu propásl. Možná byste se tu mohla poptat, o koho šlo? Nejlepší bude začít v krámku."

„To je dobrý nápad."

Rozhlédl se po pokoji. „A ty holé zdi by taky napovídaly, že to byl ateliér. Všechno ostatní v domě je vyzdobeno, ale tohle zůstalo prázdné. Bylo by dobré zjistit něco víc o malířce, která tu žila, ne? Vzhledem k tomu, že se zřejmě inspirovala umělci z Charlestonu. Byla jste tam někdy? Já se tam chystám už roky."

Elise často navštěvovala Charleston, farmu v Sussexu, kterou umělci z Bloomsbury Group na počátku dvacátého století vyzdobili obrazy a nástěnnými malbami.

„Byla, ano. Párkrát. Moje babička tam dělávala dobrovolnici."

„Vážně? To je úžasné. Vnímáte osobnosti těch umělců, když tam jste? Duncana Granta a Vanessu Bellovou?"

„Naprosto. Celý dům je jejich osobností plný."

„Vážně si musím někdy brzo udělat čas a podívat se tam. Ale je to problém, protože –" Nedořekl, rozezvonil se mu telefon. „Pardon," omluvil se, když se na něj podíval. „Tohle musím vzít."

„Jistě."

Elise ho nechala telefonovat a vrátila se chodbou do kuchyně. Snažila se neposlouchat, co říká, zaskočená změnou jeho hlasu. Tohle byl jiný Sam: rozčilený, netrpělivý. Ale možná je takový běžně a ten okouzlující usměvavý muž, kterého zatím viděla, se objevuje jenom tu a tam. Nezdálo se jí to, ale jistě to vědět nemohla, že? Nestrávila s ním ještě ani hodinu.

V kuchyni uklidila opuštěné zbytky po snídani ze stolu pod oknem, aby se zaměstnala, a přesunula je ke dřezu. Když za ní Sam přišel, tvářil se zachmuřeně.

„Omlouvám se, dneska musím odjet dřív. Musím vyzvednout dceru od přátel. Poradíte si tu? Mělo mě napadnout přivézt nějaké jídlo. Obchod je teď už bohužel zavřený. Je tu čaj a kafe. A mléko. Ale…"

I kdyby měla hlad, Samova zmínka o dceři by ji o něj připravila. Je to hloupost, cítit se sklíčeně kvůli tomu, že má dítě. Většina lidí jistého věku má děti. Nemůže se navěky vyhýbat každému rodiči. „Můžu si zajít do hospody."

Sam přikývl, očividně pochybovačně. „Vážně?"

„Ano. Klidně jeďte. Půjdu se projít. Protáhnout si nohy."

„Dobře. Takže se uvidíme zítra."

Vyšel z místnosti, ale ještě se vrátil a vytáhl něco z kapsy. Kartičku. „Tohle jsem já, kdybyste něco potřebovala."

Elise si od něj navštívenku vzala. SAM GIBSON, TRUHLÁŘSTVÍ A RENOVACE.

„Díky."

Znovu přikývl. „Uvidíme se zítra, Elise. Budu tu kolem deváté."

„Dobře, tak nashledanou, Same."

Dveře se za ním zavřely. Elise slyšela jeho boty s kovovými špičkami na zahradní stezce. Představovala si, jak nohama smetá plevel. Zahradní branka se otevřela a zase zavřela.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Domov ztracených ptáčat**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.